

Tylos fonetika

Taip tyliai kalbu kad girdėtus kaip skleidžiasi rožė
kaip gilų viduržiemį pumpuras vyšnios praplyšta
kaip Dievą įvaro į medį – iš medžio išdrožę
kaip prakuros rūksta ir primena dūmai vaikystę

taip tykiai juokiuos kad girdėt kaip per kambarį musė
vėl tupias ant knygos apskriejusi visą orbitą
taip tykiai dalijamės viską kad lieka tik pusė
gyvenimo šio ir keliai į gyvenimą kitą

taip tyliai mąstau kad galėčiau išgirst ką galvoji
kur baigiasi tavo mintis ir prasideda mano
į kokius laukus vėl nuklysta avelė baltoji
kaip aklas piemuo vėl žodžius po eilėraščių gano

ir kiek beskaičiuotum banda jų mažėja kas kartą
tyliu kaip avis ir man gaudžia skliautai mėnesėti
kai Viešpaties sodo medžius senas kiemsargis kerta
ir net nepamato – viršūnėje angelas sėdi

ir stebi kaip krinta į žemę lyg uždraustas vaisius
prinokus žvaigždė o jos šonai gelsvi ir rasoti
taip tyliai kalbu kad nejusi kaip vandenį kaisiu
ir maudysiu vaiką kuris jau pradėjo šypsoti

išmokusius vaikščirot juk moko sėdėti prie stalo
kalbėti išmokusiems liepia protingai tylėti
kol laikas prabėga ir pieną nuo lūpų nuvalo
ir lieka drabužiai tarytum žvaigždynai skylėti

ir zylē maža ant balkono turēklų nutūpus
tą pirmąjį žodį po raidę po skiemenį lesa
ir jeigu nebūtų poezijos kam mums tos lūpos
ir kas dar galėtų pažadint užsnūdusią dvasią.

Grįžtamieji ryšiai

Pradedą eiti atgal senelių vestuvinis laikrodis
ir gintaras grįžta atgal į sakus
į pumpurus – vaisiai

paukštis į molio grumstelį
o grumstas – į paukštį

atbulas Vėžio žvaigždynas
ropoja į tamsą

ąžuolas grįžta į gilę
o visos alėjos
dabar vėl tėra sauja kaštonų

ant prekystalių visos
parduotos vasaros
pavasariais virsta

į dilgėles nuogas antelev atgalios
brenda karalius

skeptras pavirsta atgal
į piemenio lazda

pasaulis į žodį atgal
kuris buvo pas Dievą.

Upių vanduo vėlei
ima tekėti į jūšias

embriono pozoje susiraitęs
užmiega mano tėtis
pražilęs

dar tik ruošiasi gimti

o manęs
dar iš viso nėra –

kaip ir šito eilėraščio.

Pavasariais poezijai pavydžiu

Pavasariais poezijai pavydžiu
prie seno tvenkinėlio lengvo skrydžio
jame svaigumo tiek kiek ir vyne

jį varinėja širdys. Subrandinę
praėję metai dilina grandinę
ir garsas tas pažadinęs mane

kažką išties man pasakyti nori
kada mintis praranda plunksnos svorį
lengvumą marmurinių debesų

daug įkvėpimo iškvėpimo gūsių
kad rodos už akimirkos nebūsiu
akimirkoj kurioj dabar esu

iš stiklo gabalėlių sudėliotas
protingas Dostojevskio idiotas
su tramdomaisiais vėjo marškiniiais

gal tai sparnai gal plazdančios rankovės
pasaulį šį per galvą užsimovęs
jau išaugtinį per siūles seniai

dar veržiantį šiek tiek man nepatogų
jo sagos apvalainos miško uogų
ir tviska vilko akimis. Nauja

pradžia pasaulio žiedlapiais per sniegą
greita mintis ir vėl kažkur nubėga
greičiau nei spėju užrašyti ją.

Pirmą kartą šiomet žvelgiu į vaivorykštę

Virš spalvotos vaivorykštės arkos
Viešpats džiaugiasi dangų įžuvinęs
tirpsta maldos burnoj poliežuvinės
ir šio kerinčio vaizdo nedarko

net lėktuvo sidabriškos juostos
ir štai liejasi eilės silabinės
ir aplink su visais pasilabinęs
žalias daigas pasaulį apuosto

o kišenėj žvynai ir monetos
sužvejotos kadaise iš Letos
sužvangės jei gegutė kukuotų

išnaudotas kortelės kreditas
o gegutę jau mėgdžioja kitas
paukštis springdamas miežio akuotu.

Ka(l)bantys sodai

Virš mūsų galvų
kaip obuoliai kybo rasotos žvaigždės

drugys krečia sergančius
sodus

viena prinokus žvaigždė
žnekteli žolėn

dar kita

trečia bumpтели tiesiai
į kaktą

aš atverčiu knygą ir pakyla
drugys
kelerius metus gulėjęs kaip skirtukas
tarp puslapių

aš kalbu apie nieką
ir vėjas nusineša šiuos žodžius
lygiai taip pat lengvai kaip ir tuos
kurie patys svarbiausi.

Geltonio tonai

Virtuvėj pro orlaidę
sužvarbusių žvirblių
čirškėjimas
susilieja su įkaitusio aliejaus
spragesiu

pirmo spaudimo alyvuogių
aleliuja

pakvimpa kepta kiaušienė
ir šį rytą
neišsprendžiamos dilemos tokios
aiškios ir paprastos:

pirmiau atsirado kiaušinis
nes višta bus pietums

ką tik išėmiau iš šaldiklio
ir matau kaip atitirpsta
apledėję sparnai

jaukus virtuvinis angelas
sargas

tuo tarpu
kažkas praskėlė trapų
dangaus lukštą ir saulė
pasiliejo
kaip gelsvas trynys

sklinda
tokio vaiskumo šviesa
kaip iš Andrejaus Rubliovo ikonų

auksaspalvė
kiaušinio tempera

aure
kas ten švyti
spindinti aure-
olė

pluoštelis šviesos
ant išdrikusių

tavo plaukų

iš po nakties
dar nesusišukavus

atrodai taip ypatingai

kad akimirką pagalvoju
koks nuostabus

pasaulis būtų
be veidrodžių.